

MINISTER ŚRODOWISKA

Andrzej Kraszewski

DZKIOApek-070-16/43362/10/PR/AK

KABINET MARSZAŁKA SENATU

wplynęło dn. 10.09.2010

nr. 6748 podpis.....

Warszawa, dnia 09.09.2010 r.

R. Lucjuszka W. Oberpech
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wplynęło dn. 10.09.10, zał.....
nr. 6698 podpis.....

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z oświadczeniem senatora Wojciecha Skurkiewicza, złożonym podczas 61. Posiedzenia Senatu RP w dniu 5 sierpnia 2010 r., poniżej przedstawiam wyjaśnienia odnoszące się do kwestii poruszonych w przedmiotowym oświadczeniu.

Pytania dotyczące systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych.

1. Jakie departamenty w Ministerstwie Środowiska i Ministerstwie Gospodarki prowadzą sprawy związane z handlem emisjami CO₂?

Jednostką wiodącą, prowadzącą i koordynującą w skali kraju sprawy związane z systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych jest Ministerstwo Środowiska, a zadania są wykonywane w szczególności przez Departament Zmian Klimatu i Ochrony Atmosfery. Ministerstwo Środowiska odpowiada za implementację dyrektyw:

- 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. *ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE* (Dz. Urz. UE L 275 z 25.10.2003, str. 32; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 631),

- 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. *zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie* (Dz. Urz. UE L 8 z 13.01.2009, str. 3),
- 2009/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. *zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych* (Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 63).

Za poszczególne zagadnienia związane z pakietem energetyczno-klimatycznym odpowiedzialne są również inne jednostki Ministerstwa Środowiska - Departament Geologii i Koncesji Geologicznych zajmuje się sprawami dotyczącymi wdrażania dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. *w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniająca dyrektywę Rady 85/337/EWG, Euratom, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE, 2008/1/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006* (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, str. 114—135).

Resort Środowiska współpracuje z Ministerstwem Gospodarki (Departamentem Energetyki oraz Departamentem Rozwoju Gospodarki) w pracach nad niektórymi zagadnieniami związanymi z funkcjonowaniem systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (benchmarkami, na podstawie których będą przydzielane bezpłatne uprawnienia do emisji, zagadnieniem ucieczki emisji, derogacją od konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji przez instalacje z sektora energetycznego).

2. Kto jest polskim przedstawicielem w Komitecie UE do spraw Zmian Klimatu?

Głównym reprezentantem Polski w Komitecie ds. Zmian Klimatu jest przedstawiciel Ministerstwa Środowiska, jednak biorąc pod uwagę fakt, iż Komitet zajmuje się szerokim spektrum spraw związanych z pakietem energetyczno-klimatycznym, w poszczególnych posiedzeniach (w zależności od poruszanej tematyki) biorą udział zarówno przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Gospodarki, jak również przedstawiciele innych resortów.

3. Jakże są ostatnie ustalenia Komitetu UE do spraw Zmian Klimatu?

W dniu 14 lipca 2010 r. Komitet ds. Zmian Klimatu Komisji Europejskiej przyjął jednomyślnie projekt rozporządzenia Komisji w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji uprawnień do emisji gazów cieplarnianych na mocy dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady

ustanawiającej system handlu przydziałami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie. Rozporządzenie określa zasady działania systemu aukcyjnego odnośnie sprzedaży uprawnień dla instalacji stacjonarnych (EUA), jak również do sprzedaży uprawnień dla lotnictwa (EUAA).

Najważniejsze kwestie omawiane w chwili obecnej na forum komitetu to:

- derogacja od konieczności zakupu 100% uprawnień do emisji przez instalacje z sektora energetycznego – KE konsultuje wytyczne do stosowania derogacji, które planuje opublikować do końca 2010 roku.
- zagadnienia związane z ustaleniem benchmarków, na podstawie których będą przydzielane bezpłatne uprawnienia do emisji.

4. Kto z ramienia Rządu RP zajmuje się kwestiami handlu emisjami CO₂ w lotnictwie?

Podobnie jak w przypadku innych kwestii związanych z systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, tematem włączenia lotnictwa do systemu handlu uprawnieniami zajmuje się Ministerstwo Środowiska, które współpracuje w tym zakresie z Ministerstwem Infrastruktury i Urzędem Lotnictwa Cywilnego oraz stowarzyszeniami (Aeroklub Polski, BARIP – Radą Przedstawicieli Linii Lotniczych w Polsce) zaangażowanymi w prace nad nową ustawą o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w ramach konsultacji społecznych i uzgodnień międzyresortowych.

5. Jakie linie lotnicze zostaną objęte systemem handlu?

Zgodnie z zapisami dyrektywy 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. *zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie*, systemem handlu zostaną objęte wszystkie loty, które rozpoczynają się lub kończą na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego UE. Dyrektywa przewiduje jednak odstępstwa, które dotyczą m.in.: lotów wojskowych, ratowniczych, badawczych, statków powietrznych o masie startowej poniżej 5700 kg.

W celu ograniczenia obciążeń administracyjnych dla operatorów statków powietrznych Komisja Europejska wydała rozporządzenie nr 82/2010 z dnia 28 stycznia 2010 r. *zmieniające rozporządzenie (WE) nr 748/2009 w sprawie wykazu operatorów statków powietrznych, którzy wykonywali działalność lotniczą wymienioną w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE poruszając od dnia 1 stycznia 2006 r. ze wskazaniem administrującego państwa członkowskiego dla każdego operatora statków powietrznych* zawierające wykaz operatorów statków powietrznych wraz z ich przyporządkowaniem do poszczególnych państw członkowskich, aby każdy operator wiedział,

które państwo członkowskie jest jego regulatorem, a każde państwo członkowskie wiedziało, którzy operatorzy podlegają jego regulacjom. Wykaz operatorów statków powietrznych przypisanych do Polski przedstawiono poniżej.

Lp. (N o.)	Nazwa operatora (Operator's name)	Oznacznik KE (KE designator)	Kraj pochodzenia (State of operator)
1	AERO POWER UK	31588	WIELKA BRYTANIA (UK)
2	AIR ITALY POLSKA	33187	POLSKA
3	ALMASRIA	35191	EGIPT (EGYPT)
4	AMC AVIATION	21406	EGIPT (EGYPT)
5	AWAS AVTN SRVC	27743	STANY ZJEDNOCZONE (USA)
6	BLUE JET SP.Z.O.O.	31322	POLSKA
7	CEZAR PRZEDSIEBIORST	33876	POLSKA
8	EXIN COMPANY	20264	POLSKA
9	HAWKER PARTNERSHIP	32532	WIELKA BRYTANIA (UK)
10	HTM JET SERVICE	32915	NIEMCY (GERMANY)
11	JETAIR SP. Z O.O.	31237	POLSKA
12	J S AVIATION	24631	WIELKA BRYTANIA (UK)
13	KORAL BLUE AIRLINES	32562	EGIPT (EGYPT)
14	LC ENGINEERING	33079	POLSKA
15	LOT	1763	POLSKA
16	MARITIME OFFICE	15423	POLSKA
17	MIDWEST AIRLINES	35190	WIELKA BRYTANIA (UK)
18	MIL ALGERIA	1082	ALGIERIA (ALGERIA)
19	MIL BULGARIA	15686	BULGARIA (BULGARIA)
20	MIL FINLAND	1097	FINLANDIA (FINLAND)
21	MIL NATO NAPMA	6310	STANY ZJEDNOCZONE (USA)
22	MIL POLAND	1113	POLSKA
23	MIL ROMANIA	11555	RUMUNIA (ROMANIA)
24	POLISH AIR NAVIG	32968	POLSKA
25	PYRLANDIA BOOGIE SP.	29333	POLSKA
26	PZL MIELEC	30603	POLSKA
27	RAY AVIATION	28521	IZRAEL (IZRAEL)
28	RB AVTN USA	31179	STANY ZJEDNOCZONE (USA)
29	ROVNO UNIVERSAL AVIA	24855	UKRAINA (UKRAINE)
30	SAUDI MEDICAL SERV.	35551	ARABIA SAUDYJSKA
31	SPRINTAIR SA	30192	POLSKA

6. Jakie nowe sektory, instalacje i gazy cieplarniane zostaną wprowadzone do EU ETS po roku 2012?

System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych został ustanowiony w Unii Europejskiej na mocy dyrektywy 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. *ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE*, a jego celem jest pomoc w wypełnieniu przez Państwa Członkowskie postanowień zawartych w Protokole z Kioto. Pierwszy okres funkcjonowania systemu obejmował lata 2005-2007, drugi okres obejmuje lata 2008-2012 i w tych okresach systemem objęte są przede wszystkim procesy energetycznego spalania paliw, szczególnie określone w Załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE.

Od roku 2013, na mocy dyrektywy 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. *zmieniającej dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych*, system handlu uprawnieniami do emisji zostanie rozszerzony o dodatkowe gazy (podtlenek azotu – N₂O oraz perfluorowęglowodory – PFC) i dodatkowe działalności. Działania te mają doprowadzić do efektywnego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej.

Poniżej przedstawiono działalności objęte unijnym systemem handlu uprawnieniami do emisji od 2013 r. wprowadzone do systemu na mocy Dyrektywy 2009/29/WE (zgodnie z Załącznikiem I Dyrektywy 2009/29/WE).

Działalność	Wartość progowa	Gazy cieplarniane	
Produkcja lub obróbka metali żelaznych (w tym stopów żelaznych), w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW. Obróbka obejmuje między innymi walcownie, piece do ponownego ogrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.	Nominalna moc cieplna przekraczająca 20 MW	CO ₂	
Produkcja pierwotnego aluminium.	-	CO ₂	PFC
Produkcja wtórnego aluminium, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW.	Nominalna moc cieplna przekraczająca 20 MW	CO ₂	
Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo itp., w której wykorzystywane są jednostki spalania o	Nominalna moc cieplna przekraczająca 20 MW	CO ₂	

całkowitej nominalnej mocy cieplnej (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące) przekraczającej 20 MW.			
Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt kartonowo-gipsowych i wyrobów gipsowych, jeżeli wykorzystane są instalacje spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW.	Nominalna moc cieplna przekraczająca 20 MW	CO ₂	
Produkcja sadzy w tym karbonizacja substancji organicznych takich jak oleje mineralne, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli wykorzystane są instalacje spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW.	Nominalna moc cieplna przekraczająca 20 MW	CO ₂	
Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności produkcja dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie.	Wydajność powyżej 75 ton dziennie	CO ₂	
Wytwarzanie materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużłu przy użyciu zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 ton dziennie.	Zdolność produkcyjna powyżej 20 ton dziennie	CO ₂	
Produkcja kwasu azotowego	-	CO ₂	N ₂ O
Produkcja kwasu adypinowego	-	CO ₂	N ₂ O
Produkcja kwasu glioksalowego i glioksyłowego	-	CO ₂	N ₂ O
Produkcja amoniaku	-	CO ₂	
Produkcja chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie lub poprzez podobne procesy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 ton dziennie.	Zdolność produkcyjna przekraczająca 100 ton dziennie.	CO ₂	
Produkcja wodoru i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania, przy zdolności produkcyjnej powyżej 25 ton dziennie	Zdolność produkcyjna przekraczająca 25 ton dziennie.	CO ₂	
Produkcja węgla sodowego oraz wodorowęglanu sodu.	-	CO ₂	
Wychwytywanie gazów cieplarnianych z instalacji objętych dyrektywą celem ich transportu i geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE		CO ₂	

Transport gazów cieplarnianych rurociągami w celu ich geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE		CO ₂	
Geologiczne składowanie gazów cieplarnianych w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE		CO ₂	

Pytania dotyczące dyrektywy o emisjach przemysłowych.

1. Czy ostateczne głosowanie w Parlamencie Europejskim jest już ostateczne i czy jest już opublikowany finalny tekst dyrektywy?

Projekt dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych jest przyjmowany w procedurze współdecydowania, która jeszcze się formalnie nie zakończyła i znajduje się obecnie na etapie II czytania. Parlament Europejski podczas głosowania plenarnego 7 lipca br. przyjął propozycje zmian niektórych zapisów dyrektywy w odniesieniu do Wspólnego Stanowiska przyjętego na forum Rady Unii Europejskiej 25 czerwca 2009r. Kolejnym etapem będzie akceptacja bądź odrzucenie przez Radę Unii Europejskiej tekstu przyjętego przez Parlament na jednym z jesiennych posiedzeń Rady UE. W przypadku jego akceptacji proces legislacyjny zakończy się i finalny tekst dyrektywy zostanie opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, natomiast jeżeli Rada UE odrzuci propozycję Parlamentu UE procedura współdecydowania wejdzie w etap III czytania, który trwał będzie maksymalnie 24 tygodnie i zakończy się przyjęciem lub odrzuceniem projektu dyrektywy.

Biorąc pod uwagę stanowiska wszystkich krajów członkowskich wydaje się, iż Rada UE zaakceptuje tekst przyjęty przez Parlament Europejski i proces legislacyjny zakończy się jesienią br.

Tekst przyjęty przez Parlament Europejski 7 lipca br., który najprawdopodobniej stanie się tekstem finalnym dyrektywy jest dostępny w języku polskim na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w dziale poświęconym pozwoleniom zintegrowanym oraz na stronach Parlamentu Europejskiego.

2. Jakie będą koszty inwestycyjne dla polskiego przemysłu w związku z redukcją emisji przemysłowych?

Szczegółowa ocena kosztów wdrożenia dyrektywy (w tym kosztów inwestycyjnych dla polskiego przemysłu) zostanie przeprowadzona po jej formalnym przyjęciu w ramach procesu

transpozycji jej zapisów. Kluczowe zapisy projektu dyrektywy mogące generować koszty inwestycyjne ulegały istotnym zmianom w trakcie procesu negocjacyjnego i ich prawdopodobny ostateczny kształt został zaprezentowany 7 lipca br.

Po opublikowaniu dyrektywy w Dzienniku Urzędowym UE, MŚ przygotowuje projekty aktów prawnych niezbędnych do jej implementacji. Projekty te będą zawierały niezbędne oceny skutków regulacji.

3. Z jakich środków krajowi przedsiębiorcy będą mogli korzystać, aby zrealizować wymogi dyrektywy?

Polscy przedsiębiorcy będą mogli korzystać z obowiązujących mechanizmów wsparcia finansowego w zakresie zwiększania poziomu ochrony środowiska, przede wszystkim ze środków Narodowego i Wojewódzkich Funduszy Ochrony Środowiska.

Należy zauważyć, że niektóre inwestycje podejmowane przez przedsiębiorców wcześniej pozwoliły na uzyskanie parametrów pracy instalacji spełniających wprowadzane nową dyrektywą standardy emisyjne.

4. Jakie sektory i jakie instalacje zostaną objęte systemem?

Dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych nie jest całkowicie nowym aktem prawnym. Powstaje ona z przekształcenia i połączenia w jedną całość obowiązujących już dyrektyw 96/61/WE w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC), 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (LCP), 2000/76/WE w sprawie spalania odpadów (WT), 1999/13/WE w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach, 78/176/EWG, 82/883/EWG i 92/112/EWG związane z produkcją dwutlenku tytanu. Obejmie ona zatem sektory przemysłowe które w chwili obecnej muszą już spełniać wymagania ww. dyrektyw. Dodatkowo obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego poza instalacjami wymienionymi w Załączniku I aktualnie obowiązującej dyrektywy 96/61/WE w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (IPPC) który został przeniesiony do prawodawstwa krajowego rozporządzeniem Ministra Środowiska z dn. 26 lipca 2002r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów środowiska jako całości (Dz.U. 2002, Nr 122, poz. 1055) zostaną objęte instalacje do:

- produkcji tlenku magnezu w piecach o wydajności przekraczającej 50 Mg dziennie,
- produkcji płyt drewnopochodnych o wydajności przekraczającej 600m³ dziennie,

- wychwytywania strumieni CO₂ na użytek geologicznego składowania (CCS),
- konserwacji drewna i produktów z drewna produktami chemicznymi o wydajności przekraczającej 75m³ dziennie
- niezależnie eksploatowane oczyszczalnie ścieków nieobjętych dyrektywą 91/271/EWG i pochodzących z instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Ponadto zmianom uległy zapisy dotyczące działalności związanej z gospodarką odpadami polegające na wyodrębnieniu:

- procesów unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne o wydajności powyżej 50 Mg dziennie,
- procesów odzysku odpadów innych niż niebezpieczne o wydajności powyżej 75 Mg dziennie,
- magazynowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności przekraczającej 50 Mg,
- podziemnego składowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności przekraczającej 50 Mg.

5. Na czym polegają i kogo będą dotyczyć okresy przejściowe związane z dostosowaniem się do nowych wymogów?

Okresy przejściowe i inne mechanizmy derogacyjne dotyczą wyłącznie sektora dużych obiektów energetycznego spalania (LCP).

W zaakceptowanym projekcie uwzględniono najważniejsze postulaty Polski, czyli wprowadzenie okresów przejściowych dla średniej mocy ciepłowni i elektrociepłowni do grudnia 2022 r. oraz możliwość stworzenia krajowego planu liniowego spadku emisji dla największych instalacji spalania na okres od 2016 r. do czerwca 2020 r. Starsze źródła mogą uzyskać zwolnienie z przestrzegania nowych standardów emisji pod warunkiem, że zostaną wyłączone z eksploatacji do końca 2023 r., jednak nie później niż po przepracowaniu 17 500 godz. po 2016 r.

Jest też derogacja dotycząca źródeł zapewniających energię dla małych systemów wydzielonych, czyli przede wszystkim na obszarach wyspowych, jednak trudno się spodziewać, by była ona powszechnie wykorzystywana w Polsce.

6. Jak w przyjętej dyrektywie potraktowany jest sektor ciepłowniczy?

Sektor ciepłowniczy został potraktowany w nowej dyrektywie w szczególnie łagodny sposób, o było efektem działania przedstawicieli Polski. Wymagania dla uzyskania wspomnianej w p. 5 derogacji do grudnia 2022 r. są następujące:

- 1) całkowita nominalna moc cieplna dostarczona w paliwie do instalacji spalania nie przekracza 200 MW;
- 2) instalacji przyznano pierwsze pozwolenie przed dniem 27 listopada 2002 r. lub jej operator złożył kompletny wniosek o pozwolenie przed tą datą, pod warunkiem, że instalację oddano do eksploatacji nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.;
- 3) co najmniej 50% produkcji ciepła użytkowego instalacji (średnia krocząca z pięciu lat) dostarczanych jest w postaci pary lub gorącej wody do publicznej sieci ciepłowniczej; oraz
- 4) do dnia 31 grudnia 2023 r. przestrzegane co najmniej dopuszczalne wielkości emisji ditlenku siarki, tlenków azotu i pyłu określone w pozwoleniu dla instalacji mającym zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r., w szczególności zgodnie z wymogami dyrektyw 2001/80/WE i 2008/1/WE.

2 *powołania*

Z up. MINISTRA
PODSEKRETAŃZ STANU
GŁÓWNY GEOLOG KRAJU

dr Henryk Jacek Jezierski

Do wiadomości:

1. Departament Spraw Parlamentarnych; KPRM